Pregaria.cat

Entrada

Pràctiques d'infermeria

La visita a aquell senzill domicili del carrer de dalt on viu el Pere, cuidant a la seva dona malalta, es va convertir en una mena de santuari per la teva vida de fe.

Hi anaves amb el teu ciclomotor. Tota la costa espetegant. Pensaves: “quan el Pere va a comprar, quina pujada més llarga, i amb els paquets. Quin home, el Pere, quina persona tan especial !.”

El que més t’impressionava del Pere era la mirada. Una netedat sublim, en la que es barrejava la senzillesa, la profunditat, la claredat i una veritat de fons, que tot ho articulava. Els ulls transparentaven una ànima forta, humil i fidel fins a l’extrem.

Arribaves i ell ja obria la porta. Anaves a l’habitació just a l’entrada, petita, amb la finestra que dóna al carrer, i en el llit mig endormiscada la Maria, indefensa, mig perduda en les boires del passat. Ja no es valia per ella mateixa. Menys mal, potser, que el nivell de consciència era baix. Li feies el tractament, sobre tot a les ferides, hi posaves tota la qualitat que podies. Li deies quatre paraules. I al final, el Pere, sempre:”gràcies, eh !, moltes gràcies”.

El darrer dia, a punt ja de finalitzar les pràctiques, quan li donaves la mà, no sense una emoció continguda, et va sortir la pregunta: “Pere, què és el que l’ajuda a viure’”. I ell, gens sorprès, va aixecar l’altre mà en direcció a munt i diu: “ El de dalt “.

Baixant pel carrer, amb la cura de sempre, el cor et bategava fort i tendre. Havies après més sobre Déu en aquell moment, que tot el que havies viscut i reflexionat abans. El Pere, sense cap homilia, t’havia dit que el nostre Déu és al fons del cor, i a cops mira pels ulls transparents de la millor gent del poble.

Ampliació.

Lluc 9, 46-48.

.- Els deixebles començaren a rumiar quin d’ells era el més important.

.- Jesús va agafar un infant i el va posar al seu costat.

.- perquè el més petit de tots vosaltres és el més gran.